

Langs de lijn

In 1887 werd de spoorlijn van Apeldoorn naar Hattem aangelegd. De stilstand kwam ook hier in beweging. Een spoorlijn langs bosrand en polder. 150 Jaar later is de spoorlijn een fietspad geworden. Aan de oevers van het fietspad ontvouwt zich de 21e eeuw met ongekend gemak. Apeldoorn, Wenum-Wiesel, Vaassen, Emst, Zuuk, Epe, Oene, Heerde, Veessen, Vorchten, Wapenveld en Hattem worden bewoond door wereldburgers met wereldse vragen, dromen en ambities.

Maar toch ... op een uur rijden van het Rembrandtplein – na de file – beleeft het leven nog een dorpse eigenheid met sporen van ooit.

Daar zijn de verhalen aan gewijd. In verwondering.

J.G. Becker

Herfst

Het ritme van ons dorp

Als de 'r' terugkeert in de maand en het dorp weer ons dorp is, weten we waar we aan toe zijn. Vanaf september deinen we mee op het ritme van het dorp. Het begint met de Eper uitmarkt, dan volgt het E-pop festival. En met de 'r' nemen de clubjes hun vaste tijd en plaats weer in. Zo heeft het hele jaar een vaste kalender in ons dorp. Wanneer het jaar erop in juli de braderie begint, dan geven we het dorp opnieuw over aan de badgasten. We weten precies waar we aan toe zijn.

Esther Perel is een Belgisch-Amerikaanse relatietherapeut die boeken schrijft over relaties. Ze schreef in één van die boeken dat twee fundamentele behoeftes aan de basis van duurzaam verlangen in een vaste relatie staan. Aan de ene kant is dat onze behoefte aan zekerheid, voorspelbaarheid en veiligheid. Aan de andere kant hebben we in relaties een even sterke behoefte aan avontuur, mysterie, risico en verrassing.

De sleutel voor een goede relatie is dat je die twee kanten combineert. In het dorp hebben we de vertrouwdheid. Het avontuur zoeken we zomers erbuiten en telkens vanaf september deinen we weer mee op het warme en vertrouwde ritme van het dorp.

Dorpsgeluiden

Het is een gewone maandagmorgen. Wel de week voor Pasen. Lichte druil, maar geen regen, niet koud, maar nog lang niet warm. De wereld is weer actief, wat beweegt door de straten is doelmatig en nog zonder de badgasten en zo-maar-wat-rondkijkers. Met een take away koffie en broodje van de Esso loop ik naar het Beekpark. Ochtendgeluiden. Pakjeswagens, een veegwagen, bladblazers voor schone stoepen, een keurig dorp maakt zich op.

Ik houd van deze geluiden. Ze benadrukken dat iedereen bezig is en ik ernaar kan luisteren. Het is een vorm van vrijheid; luisteren naar dorpsgeluiden. Dorpsgeluiden zijn ook bij uitstek de geluiden waar je doorheen kan luisteren en van alles bij kan denken. Het voelt als spijbelen, iedereen is bij de les en jij niet. Een gevoel van vrijheid.

Vogels horen er ook bij, net als het geluid van optrekkende brommers, verderop een V-snaar in zijn laatste fase. Eigenlijk is er ruimte voor bijna alle geluiden. Maar toen er een groepje jongens en meisjes van de Rijks Scholen Gemeenschap aankwam en zij op het bankje naast me met scootergeluiden en een muziekbox het dorpsgeluid overnamen, toen realiseerde ik me dat op deze ochtend mijn tijd voorbij was. Hier viel niet doorheen te luisteren.

Engel

In de Hema in Vaassen ben ik op zoek naar een slaapzak. Die hebben ze daar niet. Wel vind ik een vest dat ik niet zocht, maar na het passen toch aanhoud. Bij de kassa is het even manoeuvreren met klanten die tegelijk van drie kanten komen. De vrouw voor me vraagt me wat ik bij de kassa kom doen wanneer ik niets heb om af te rekenen. Ik antwoord dat ik mijn artikel al draag. Ze glimlacht. Ik bedenk dat ze eenzaam is en waarschijnlijk weinig aanspraak heeft. En daarom is ze blij dat ze met mij een praatje kan maken.

Mijn zoektocht naar een slaapzak vervolg ik in Epe. De Action werd me aangeraden. Tevergeefs. Omdat ik wel wat brillen insla, moet ik toch afrekenen bij de kassa. De mevrouw die ik in Vaassen had gesproken, staat tot mijn verwondering ook nu voor me. Glimlachend draait ze zich om en zegt: 'U hier? Wat een toeval'. Ik zeg dat het geen toeval is. Ik zeg haar dat ze me achtervolgt en dat we daarom ook in deze winkel elkaar ontmoeten. Daarop begint ze breeduit te lachen. En ik ook. Ze is een engel. Ik weet het zeker.

Ze geeft me nog een tip, ditmaal in Heerde. En ook deze volg ik op. Niet verrassend heb ik geen succes. Als slotakkoord van deze weinig succesvolle winkelmiddag ga ik voor wat dagelijkse boodschappen naar de Jumbo. Met een winkelmand met fruit, groente en een zak noten loop ik naar achteren voor een pakje boter. Wanneer ik langs de blikgroenten loop, keert een grijze dame zich rustig om en glimlacht me geruststellend, tijdloos en in een nieuwe dimensie voor de vierde keer deze middag toe. Was ze doorschijnend, zweefde ze enkele centimeters boven de Jumbo-vloer?

Ik heb vandaag mijn engel ontmoet. Ze wees me telkens glimlachend de weg. Dat is wat je van je engel mag verwachten. Succes is helaas nooit gegarandeerd. Zelf niet van je eigen engel.

